

Jan Burggraaff bijna halve eeuw in dienst bij firma Vandersnoek

‘IK BEN NOG STEEDS gemotiveerd’

Jan Burggraaff (64) is dit jaar precies een halve eeuw in dienst bij Vandersnoek Verantwoord vastgoed onderhoud in Alphen aan den Rijn. Een vrijwel uitzonderlijke mijlpaal. Al vijftig jaar gaat de - in Woubrugge woonachtige - Burggraaff per fiets naar en van het bedrijf. “Ik ben nog steeds gemotiveerd en beleef plezier aan mijn werk.”

▲ **Magazijnchef Jan Burggraaff: “Ik ben nog steeds gemotiveerd en beleef plezier aan mijn werk.”**

Hij begon bijna vijftig jaar geleden letterlijk onder aan de ladder als leerling-schilder in het bedrijf, werkte daarna decennialang als allround schilder en is inmiddels tien jaar magazijnchef. Je kan gerust stellen dat Jan Burggraaff en zijn werkgever Vandersnoek Verantwoord vast-

goed onderhoud in Alphen aan den Rijn een gelukkig ‘huwelijk’ hebben. Op 13 september is hij precies een halve eeuw bij het bedrijf in dienst. “Of ik ooit wel eens heb overwogen naar een ander bedrijf over te stappen? Nee, nooit. Wel ben ik eens benaderd door een jachtschilder met de vraag of ik voor hem wilde komen werken, maar dat aanbod heb ik afgewimpeld. Bij Vandersnoek voel ik mij thuis.”

der met de vraag of ik voor hem wilde komen werken, maar dat aanbod heb ik afgewimpeld. Bij Vandersnoek voel ik mij thuis.”

BIJLES

Burggraaff komt niet uit een schildersfamilie. “Na de basisschool kwam ik op de LTS in Alphen aan den Rijn terecht, waar ik koos voor de richting Schilderen. Dat beroep sprak me enorm aan. De school had goede contacten met de firma Vandersnoek, dat destijds nog in het centrum van Alphen aan den Rijn was gevestigd. Op een gegeven moment kon ik daar in 1965 als leerling-schilder worden

▲ Alphen aan den Rijn, eind jaren zestig. Schilder Burggraaff is met de handkar op weg naar een klus.

geplaatst”, vertelt de inwoner van Woubrugge. Toen Burggraaff in dienst kwam bij Vandersnoek, telde het bedrijf tien werknemers. “Als ‘groentje’ moest ik meteen mee naar klussen en zo leerde ik alle beroepsvaardigheden in de praktijk. Op zaterdag kreeg ik altijd bijles in de werkplaats van een van de directeuren, Arie van der Snoek. Zo leerde hij me onder andere met afbijt en de verfbren-der werken. Ik was in die tijd 45 uur per week aan het werk. Later heb ik nog drie jaar lang de Avondschool gevolgd en daar mijn gezeldiploma behaald.”

HANDKAR

Na vier jaar mocht Burggraaff van zijn werkgever ook alleen op pad. “Ons werkgebied besloeg in die tijd uitsluitend Alphen aan den Rijn. Bedrijfswagens waren er toentertijd nog niet. Ik ging altijd met de handkar, met daarop de ladders, verblikken en gereedschappen, naar mijn opdrachten toe. Later kwam daar de bakfiets voor in de plaats. Pas in de jaren zeventig werd de eerste bedrijfswagen aangeschaft: een Volkswagenbusje.” “In de jaren zestig en zeventig schilderden we alles nog met de kwast. Rollers bestonden niet. Wel gebruikten we soms een spuitmachine om ribkachels te spuiten of Plentacol-spikkeltjesverf aan te brengen in woningen. Ook aluminium en stalen klimmaterieel waren nog niet in beeld. We werkten uitsluitend met houten ladders en steigers. Deze werden ieder jaar een keer geïnspecteerd en in de vernis gezet. Ook kenden we destijds geen uniforme bedrijfskleding. Daardoor was er vaak een bont gezelschap aan het schilderen”, glimlacht Burggraaff. “We

▲ Met zes mensen een etalageraam plaatsen in de jaren tachtig. In de witte overall is Burggraaff zichtbaar.

maakten zelf grondverf, slepen ook glas in de werkplaats; dat is tegenwoordig niet meer voor te stellen!”

VLAGGENSTOKKEN

Burggraaff herinnert zich dat het in de jaren zestig chique was om verf binnenshuis extra glad af te werken met waterproof schuurpapier. “Eerst voorlakken, daarna bijplamuren, nog een keer lakken en daarna licht schuren voor een gladde look!”

Jarenlang werd Burggraaff in de maand april bijna drie weken lang door Vandersnoek aan het werk gezet in vlaggenstokkenfabriek Van der Neut te Alphen aan den Rijn. “In de aanloop naar Koningsinnedag was het daar altijd topdrukte en moest ik, samen met andere schilders, vlaggenstokken met oranje knop in de verf zetten. In feite saai werk, maar toch deed ik het met plezier. We gebruikten hiervoor Histocel, een blanke celluloselak met lithopoon. Lithopoon was een niet-giftige anorganisch wit pigment, een mengsel van zinksulfide en bariumsulfaat dat in de Maastrichtse Zinkwit Maatschappij te Eijsden werd vervaardigd.”

VASTGOEDSPECIALIST

Burggraaff zag de firma Vandersnoek door de jaren uitgroeien van een schildersbedrijf naar een multidisciplinair vastgoedspecialist voor resultaatgericht vastgoedonderhoud, dat tegenwoordig bijna vijftig werknemers telt, waaronder glaszetters en timmerlieden. Hij maakte tot dusver acht directeuren mee, verdeeld over drie directies. “De grootste verandering die ik in die vijftig jaar heb meege- maakt? Als je meer dan dertig jaar met

◀ De 18-jarige Jan Burggraaff als leerling-schilder aan het werk in de werkplaats.

synthetische verf hebt gewerkt, is het een hele overgang naar watergedragen.

Gelukkig raakte ik daar na verloop van tijd aan gewend. De kwaliteit van watergedragen verven is de laatste jaren flink verbeterd, merk ik.”

Rond de eeuwwisseling kreeg Burggraaff steeds meer last van slijtage aan zijn heup en enkel. “Na veertig jaar op de ladder te hebben gestaan, was ik min of meer total loss”, grapt hij. “Ik liet het hoger gelegen schilderwerk daarom steeds vaker aan collegae over, zodat ik niet meer de steiger of ladder op hoefde. Uiteindelijk werd ik in 2004 afgekeurd als schilder. Gelukkig kwam in die periode de baan van magazijnchef vrij bij Vandersnoek. Sindsdien sta ik in die functie voor 20 uur per week op de loonlijst. Daarnaast krijg ik een wao-uitkering.”

MAGAZIJNCHEF

Als magazijnchef heeft Burggraaff een afwisselende baan: voorraad bijhouden, het netjes houden van de werkplaats, keuringen uitvoeren van steigermaterieel, de bevoorrading van de schilders regelen, het scheiden van afvalstromen in goede banen leiden, deuren in de grondverf zetten en dergelijke. “Ik ben nog steeds gemotiveerd en beleef plezier aan mijn werk in dit mooie bedrijf. In november stop ik er definitief mee en ga ik van mijn oude dag genieten. Wel blijf ik nog de keuringen doen van alle klimmaterieel, zo heb ik met de directie afgesproken.” •